

Minua harmittaa vieläkin koulun hiihtokilpailuiden neljäs sija. Harjoittelin koko saatanan talven kyseisiä skaboja varten. Tuloksena sijoituksista vittumaisin, neljäs. - Ei edes mitalia. Koska hiihtäjillä on aina selitykset valmiina, niin minullakin. Rata oli täysin päin puuta suunniteltu. Odotin kunnon latupohjaa nousuineen ja laskuineen, kunnes koitti kilpailuaamu. Hiihtolenkki oli tehty Juneksen pellolle, jonka ympäri hiihdettiin moottorikelkan tekemää uraa pitkin. Kuka sellaisessa pystyisi vetämään luistelutyyliillä? Eihän sillä ollut hiihtämisen kanssa mitään tekemistä. Voittajaksi selviytyi tietysti pennuista vahvin. Jalkoja ei pystynyt hyödyntämään lainkaan. Matka oli myös aivan naurettavan lyhyt. Tein asiasta protestin, mutta eiväthän opettajat minua tosissaan ottaneet. Nauroivat vain juoden kahvia tylsistä mukeistaan. "Vai, että oikein protestin se Maasusi haluaa tehdä." - Vitun pellet. Minä kosten tämän. Nyt on revanssin aika. Lions club on järjestänyt jokakeväiset kunnalliset hiihtokilpailut, joissa näytän närhen munat, paitsi oman kouluni, myös muidenkin koulujen pennuille. Sain isännältä melkoisen läksytyksen neljänneistä sijasta, joten viimeiset kaksi kuukautta olemme lenkkeilleet, hiihtäneet kuin hullut, vetäneet leukaa ja tietysti saunoneet. Katsoimme urheiluruudusta, kuinka Suomen hiihtomaajoukkueen ykköstykit Jari Isometsä ja Mika Myllylä istuivat niin kutsutussa alppimajassa. Majassa oleva ilma on ohuempaa kuin normaali hengitysilma, joten elimistö tottuu käyttämään vähemmän happea, joka taas johtaa parempiin tuloksiin. Isännän mukaan sauna ajaa saman asian, joten selkänahat verillä, olemme saunoneet joka helvetin ilta. Tänä aamuna heräsin tietäen olevani paras. Minun on vain hiihnettävä parin kilsan lenkki ilman vastoinkäymisiä, ja kunnia on palautettu. Litkin vielä viimeiset appelsiinimehut elimistöni ja syön hullun lailla Fisherman`s friend -pastilleja. Tämä mahdollistaa maksimaalisen hapenottokyvyn. Hetki on koittanut. Lähdemme ajamaan kohti hiihtokeskusta, jossa hiihtokilpailut järjestetään. Minulla on hieman perhosiä vatsanpohjassani. Kunpa kaikki menisi nappiin. Saanko varmasti kropastani kaiken irti? Istun isännän Volvon takapenkillä, kuten olen nähnyt suurten mestarien istuvan. Käyn mielessäni läpi suoritusta. Lähtö pitää ottaa rauhassa, siinä voi hävitä koko pelin. Sitten keskivaihe täysiä, ja lopussa kaikki irti kropasta. Se on taktiikkani. Ei tässä ole epäilystäkään, olen tuleva mestari. Saavumme paikalle, ja ensimmäisenä hämmästelen suurta osallistujamäärää. Täällähän on jo täysi tohina päällä, vaikka kilpailuihin on vielä tunti aikaa. Käymme isännän kanssa ilmoittamassa minut yhdeksänvuotiaiden "miesten" sarjaan. Osallistujia on lähes sata. Minä hiihdän numerolla 99. "Wayne Gretzky" ajattelen. Silmäilen ympärilläni, ladut ovat aivan kuin olympialaisissa, pakkasta pari astetta, jännittää vitusti. Bueno. Kilpailun alkuun on vielä puolisen tuntia. Aloitan kevyellä lämmittelyllä, jalat on saatava lämpimiksi. Laitan sukset jalkaani ja totean niiden luistavan kuin neitsyen vittu. Nyökkään isännälle kiitokseksi hyvästä voitelusta. Takaisin saan peukalon heilautuksen. Olen saanut kroppani lämpimäksi, joten alan psyykkaamaan muita osallistujia. Keljuilen Rantajärvelle hänen keltaisesta hiihtoasustaan. Myös Alamäki saa kuulla kunniansa: "Meinaatko löytää maaliin ilman isiä?" Osallistuja toisensa perään lähtee matkaan, ja vääjäämättä vuoroni lähestyy. Kaikilla muilla tuntuu olevan oikea hiihtoasu. Minulla on ylläni kierrätyskeskuksesta haettu college-asu, jossa on Muumimamman kuva. Epäusko valtaa mieleni. Enhän minä nuille pärjää. Lähtipä tuo lujaa. Onpa Rantajärvellä hyvä potku. Enää pari lähtijää ennen minua. Vilkaitsen isäntää. "Voitat varmasti", luen hänen huuliltaan. Käteni tärisivät. 3,2,1, mene! Saan reippaan taputuksen selkääni ja pääsen matkaan. Olen aivan täynnä adrenaliinia. Hiihtämisessä on sitä jotain. Olen intoa täynnä. Latuuntuu olevan tänään liukkaassa kunnossa. Tänään mennään lujaa. Olen suksinut arvioltani kaksi minuuttia, ja ensimmäinen pentu tulee jo selkä edellä vastaan. Ei hyvänen aika, kaverilla on Atomicin sukset, ja vauhti on noin surkeaa. Itse vedän vanhoilla Järvisillä, jotka sain serkultani ilmaiseksi.

Muumimamman kuvat vain vilahtelevat kilpaveljeni silmissä, kun sujahdan hänestä heittämällä ohi. Ensimmäinen nousu kohoo edessäni, näyttääpä se suurelta. Isäntä on nousun keskivaiheilla kannustamassa minua. Nousu iskee minuun kuin pajavasara päähän. Silmissä näkyy punaista, veri maistuu suussa. "Tikkaa tikkaa poika, hejja hejja!" kuulen isäni kannustavan. Synnyn uudelleen. Juoksen sukset jalassa kuin hullu mäkeä ylös. Päättän olla katsomatta ylös. Menen metrin kerrallaan, hengitän raskaasti. Ylös päästyäni olen hämärän rajamailla. Vihdoinkin alkaa tasainen osuus. Nyt on helpompaa, pitkää liukua Maasusi, pitkää liukua. Onpa hyvä keli, keväinen aurinko hellii minua ja lumen pintaa. Kunpa olisin vain jossain paistamassa makkaraa. Psyykkaan itseäni eteenpäin. Alkuosuus on mennyt hyvin ja ohitan kilpailijan toisensa jälkeen. Muistelen mielessäni, kuinka isäntä on sulattanut edelliset hopea- ja pronssimitalini ilmakiväärin panoksiksi ja ampunut ne taivaalle vittuilun vuoksi. En halua enää koskaan olla toinen tai kolmas. Tänään on minun päiväni. Otan alamäessä munamaisen laskuasennon, nyt hengitys ehtii tasaantua. Lasku päättyy ja on jälleen aika näyttää mistä Maasusi kussee. Hiihdän niin sanottua Wassberg-tyyliä ja pysyn keskittyneenä. Veren maku suussani ei ota hellittääkseen. Kauankohan olen jo hiihtänyt? Kärsin, irvistän ja tunnen jokaisen sauvantyönnön vaikutuksen. Voimani alkavat ehtyä. Tajuntani toimii minimikapasiteetilla. Maitohappo polttaa lihaksissani. Eikö tämä helvetti pääty koskaan? Muistelen koulun hiihtokilpailuiden aiheuttamaa tuskaa sydämessäni, se ei voi toistua. Ajatus saa minut jatkamaan, luovutus ei tule kuuloonkaan. Nyt alkaa viimeinen lasku. Sen jälkeen revitään kaikki kropasta irti. Loppusuora. Hiihdän niin lujaa kuin suinkin pääsen. Unohdan tyylin, nyt revin kaiken irti, hienostelut vittuun. Näen maaliviivan. "Tuonne kun jaksan, niin johan helpottaa." ajattelen. Vielä muutama työntö. Toimitsija seisoo maaliviivalla sekuntikello kädessään. Hän odottaa minua kuumeisesti. Miksi en ole jo maalissa? En ole koskaan tuntenut vastaavanlaista kipua. Venytän jalkani, kuten Isometsä olympialaisissa Torgny Mogreniä vastaan. - Tuosta! Kuulen kuinka toimitsijan sekuntikello ottaa ajan minulle, "piip". Heittäydyn lumeen makaamaan kyljelleen. Sylkäisen verisen limpin hankeen. En pysty liikkumaan, ainoa asia johon voin keskittyä on hengittäminen. Rintakehä nousee nopeasti ylös, ja laskeutuu yhtä nopeaa alas. Tämän enempää en olisi saanut itsestäni irti. Paha olo kalvaa vartaloani, minua oksettaa. Hengitys on jo hieman tasaantunut. Ylenannan lumihankeen, oksennus maistuu appelsiinimehun ja Fisherman`s friendin ilkeältä yhdistelmältä. Olo ei ole kehuttava. Näen Rantajärven Kallen lähestyvän minua mehumuki kädessään. - Hyvin hiihdetty Maasusi. Otahan tuosta lämmintä mehua. - Kiitos. Säkin vedit tosi hyvin. Pääsen tolpilleni muutaman minuutin lumessa rötkötettyäni. Nautiskelen lämmintä mehua ja katselen, kuinka matkalla ohittamani nassukat lipuvat pikku hiljaa maaliin. He ovat aivan loppu, joten rohkaisuksi kehun heitä. "Hyvä hiihto." Puen ylleni lämpimät pilkkihaalarit, jotka sain Joulupukilta viime talvena. Päättän vielä naukata toisen mukillisen lämmintä sekamehua. Voi kuinka hyvältä se maistuukaan. Kuinka mahtoi käydä? Ainakin annoin kaikkeni. Kaikki ovat tulleet maaliin, joten on koittanut palkintojenjaon aika. Kuuluttaja puhuu mikrofoniin, ja saan juuri ja juuri selvää hänen sanoistaan. - Miehet, yhdeksän vuotta. Kolmanneksi, Alamäki ajalla 7,02. - Toiselle sijalle, Kalle Rantajärvi 6,40. Rantajärvi on tykittänyt lenkin aikaan kuusi minuuttia neljäkymmentä sekuntia. -Ei hyvänen aika, enhän minä noin nopeaa hiihtänyt. Todennäköisesti olin taas neljäs. "Voi vittu!" totean hiljaa mielessäni. - Kesken ajatuksen kuuluttaja huutaa: "R.Maasusi 5,59". -Ei Helvetin helvetti! Voitin koko paskan ja vieläpä ylivoimaisesti! Pistin Rantajärveä päihin lähes minuutilla. Nousen korkeimmalle palkintokorokkeelle ja saan kaulaani kultamitalin. Seison häpeilemättä pilkkihaalareissani korkeimmalla korokkeella. Nostan leukani korostetusti ylöspäin ja odotan kansallislaulua. Ilmeisesti olen katsellut liikaa olympialaisia, sillä kansallislaulua ei

näy, eikä kuulu. Sen sijaan minulle ojennetaan käteen vielä pussillinen Fazerin parhaat-karkkeja.